

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2CoE/235/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6214207005
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6214207005.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS s.r.o., so sídlom Hattalova 12/C, 831 03 Bratislava, IČO: 45 869 464, zastúpeného Advokátskou kanceláriou verita, s.r.o., Karpatská 18, Bratislava, IČO: 35 940 875, proti povinnej: T. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX/XX, XXX XX V., o vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 1630,03 Eur s prísl., vedenej pod sp. zn. EX 1492/2014 súdnym exekútorom JUDr. Ing. Jánom Gasperom, Exekútorský úrad so sídlom Kálmána Mikszatha 268, 979 01 Rimavská Sobota, o odvolaní oprávneného proti Uzneseniu Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 8Er/762/2014-14 zo dňa 17. septembra 2014 jednohlasne takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Veľký Krtíš č.k.8Er/762/2014-14 zo dňa 17. septembra 2014 p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej len „exekučný súd“) napadnutým uznesením č.k. 8Er/762/2014-14 zo dňa 17. septembra 2014 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom, na základe ktorého sa vedie exekúcia, je rozhodcovský rozsudok sp. zn. PW-B/0513/0180 zo dňa 14. marca 2014 vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeného pri Rozhodcovskej, arbitrážnej a mediačnej a.s. (ďalej len „rozhodcovský súd“) na základe Zmluvy o úvere zo dňa 24. októbra 2007, uzatvorenej medzi oprávneným a povinnou, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky, ktoré v bode 11.2 ustanovili, že všetky spory, ktoré vzniknú medzi zmluvnými stranami budú riešené pred vyššie uvedeným rozhodcovským súdom, ktorý vydal exekučný titul. Exekučný súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že uvedenú Zmluvu o úvere posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) s ohľadom na povahu zmluvných strán, predmet podnikateľskej činnosti veriteľa a obsah Zmluvy. Z uvedených dôvodov predmetný právny vzťah posudzoval aj podľa ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy v zmysle § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a ako vzťah, ktorý sa riadi aj Smernicou Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, pričom nekalé podmienky sú podľa článku 6 ods. 1 a podľa článku 3 ods. 1 Smernice také, ktoré neboli individuálne dohodnuté a medzi ktoré podľa prílohy k nej bod 1, písm. q) patrí aj podmienka, zmyslom alebo účinkom ktorej je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou. Exekučný súd konštatoval, že rozhodcovská doložka v Zmluve o úvere nebola dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do Všeobecným obchodných podmienok ako súčasti formulárovej zmluvy, kde povinný ako spotrebiteľ nemal možnosť pri podpise Zmluvy podpísať Zmluvu bez takto dojednanej rozhodcovskej doložky. Ďalej je zrejmé, že oprávnený koncipovaním daného znenia rozhodcovskej doložky sledoval, aby spory boli riešené na súde, ktorý sa nachádza v mieste jeho sídla za účelom minimalizácie jeho nákladov a reálneho sťaženia uplatnenia práv spotrebiteľa. Tým došlo k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ vzhľadom na značnú vzdialenosť miesta konania ako aj na svoje

majetkové a zárodkové pomery sa dostal do zhoršeného postavenia. Tieto skutočnosti vyhodnotil tak, že rozhodcovská doložka v Zmluve o úvere bola už v čase jej uzatvorenia neprijateľnou podmienkou, a teda od počiatku neplatnou v zmysle § 53 ods. 4 OZ účinného v čase uzatvárania zmluvy. Rozhodcovské konanie sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemôže byť riadnym exekučným titulom. Exekučný súd považoval predložený exekučný titul za materiálne nevykonateľný a absenciu tejto jeho vlastnosti za neodstrániteľnú prekážku brániacu pri vykonávaní exekúcie, a preto podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený. Namietal odvolacie dôvody podľa § 205 odsek 2 písm. a), d), e), f) a h) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“). Súd prvého stupňa vychádzal podľa názoru odvolateľa pri rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistil skutkový stav, ktorý neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., účastník dôkazy bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa, súd odňal účastníkovi konania - oprávnenému možnosť konať pred súdom, nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a rozhodoval v tej istej veci, v ktorej sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. Uvedeného sa podľa názoru odvolateľa prvostupňový súd dopustil prekročením zákonných limitov pre skúmanie žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia, a to skúmaním iných listín ako pripúšťa výslovné znenie zákona v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V zmysle uvedeného ustanovenia exekučný súd nemá oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku, môže skúmať len žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ďalej má za to, že rozhodnutie nie je dostatočne zdôvodnené v tom zmysle, ako súd dospel k záverom v ňom uvedeným. V predmetnom prípade je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve a len ako exekučný súd. Skúmaním rozhodcovskej doložky exekučný súd nerešpektoval prekážku rozsúdenej veci. Exekučnému súdu nie je možné priznať väčší rozsah vecnej preskúmvavej pôsobnosti než akou v prospech uvedenej interpretácie nesvedčia len jazykové, logické, axiologické a systematické dôvody, ale aj premenné historického výkladu. Ďalej odvolateľ uviedol, že exekučný súd prekročil aj zákonné limity pre skúmanie exekučného titulu podľa § 45 ods. 1,2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“). Exekučný súd je oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul len v zákonom určených medziach. O platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Banka ako právny predchodca oprávneného uzavrela s povinným v súlade so ZoRK platnú rozhodcovskú doložku. Odvolateľ poukázal na to, že je tu prekážka „res iudicata“ a uvedeným konaním súdu dochádza k porušeniu článku 2 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal ďalej na to, že ako právny nástupca Poštovej banky, a.s., bol povinný postupovať v súlade s ustanoveniami rozhodcovského zákona. Poštová banka, a.s, ako jeho právny predchodca postupovala v súlade s § 93 b) zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že v predmetnom bode je klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku. Poukázal ďalej na to, že exekučný súd nesprávne aplikoval § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a porušil § 153 ods. 1 O.s.p. Absentujú akékoľvek dôkazy pre právne závery uvedené v rozhodnutí. Exekučný súd sa nijako nevysporiadal s odlišným právnym názorom, ktorý majú iné súdy tohto istého stupňa, dokonca samotný exekučný súd. Nijako nezodôvodnil tento odlišný postup. V prípade, ak by zmluva neobsahovala rozhodcovskú doložku, ktorá je v konečnom dôsledku vôľou oboch strán, a konanie by prebehlo na „štátnom súde“, súd sa nevyjadril, akým iným spôsobom by si slabšia strana svoj osud v závažnej veci, akou by bol prípadný neskorší proces, dokázala náležite naplávať. Poukázal ďalej na to, že v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom rozhoduje vždy trojčlenný senát, pričom jedného člena senátu si priamo vyberá každá strana sporu a takto sa podieľa i na výbere predsedajúceho člena senátu (rozhodcu). Rozhodcami sú výhradne odborne spôsobilé a bezúhonné fyzické osoby s právnickým vzdelaním pochádzajúce z geograficky rôznych oblastí Slovenskej republiky, čo zabezpečuje prinajmenšom rovnakú úroveň ochrany práv sporových strán, dlžníka ako spotrebiteľa

nevyvímajúc. Ani Občiansky súdny poriadok, ani Exekučný poriadok a ani ZoRK neposkytuje žiadnu oporu pre záver, že by exekučný súd mohol vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku rozhodovať ako súd konajúci vo veci samej a teda napríklad vykonať vo veci samej dokazovanie alebo napríklad rozsudok zrušiť či zmeniť jeho výrok. Poukázal ďalej na to, že ak by prvostupňový súd zvažoval rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, nie je možné záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky oprieť o Smernicu EHS č. 93/13/EHS, nakoľko tento nepriamy normatívny akt, ktorý je súčasťou úniijného práva, je aktom výlučne sekundárnej povahy, ktorého priamym normatívnym významom pre výklad národného zákona je výlučne indikatívny a v žiadnom prípade nie interpretatívny. Taktiež nie je možné brať do úvahy judikatúru Európskeho súdneho dvora, nakoľko judikatúra vzťahujúca sa na rozhodcovské doložky všeobecne alebo na rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách, nie je voči jednotlivcom - a teda ani voči účastníkom tohto konania - bezprostredne záväzná. Ďalej ešte odvolateľ uviedol, že teóriu o eurokonformnom výklade právnych noriem národného práva je možné uplatniť len v medziach vnútroštátneho právneho poriadku, ak pre to dáva národná judikatúra interpretatívny priestor, a to spôsobom, ktorý je zlučiteľný s ústavnými požiadavkami právneho poriadku, ústavnými predpismi. Zákonodarstvo de lege lata žiadny takýto interpretatívny priestor nedáva. Poukázal ďalej na to, že ide o porušenie právnej istoty a legitímnych očakávaní, keď exekučné súdy voči skutkovo a právne obdobných veciach v troch veciach poverenie vydajú alebo zamietajú. Exekučný súd svojím postupom neprímerane zvýhodnil povinného na základe jeho postavenia a znemožnil uplatniť právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku. Poukázal ešte na súvisiace rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a na rozhodnutia iných všeobecných súdov. Na základe uvedeného odvolateľ žiada, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovuje alebo aby napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinná sa k odvolaniu oprávneného nevyjadřila.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) po preskúmaní veci v medziach a rozsahu daných odvolaním podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súdny exekútor požiadaval o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovskej, arbitrážnej a mediačnej, a.s., Bratislava, ktorým bola povinne uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému 1630,03 Eur s príslušenstvom. Rozsudok bol vydaný pod sp. zn. PW-B/0513/0180 zo dňa 14. marca 2014, pričom mal vyznačenú právoplatnosť 30. apríla 2014 a vykonateľnosť 04. mája 2014. Podľa odôvodnenia rozhodcovského rozsudku rozhodcovská doložka bola dohodnutá medzi zmluvnými stranami v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX. Podľa Obchodných podmienok pre úver (verzia 1/2007), ktoré sú súčasťou Zmluvy o úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom oprávneného (Poštová banka, a.s., Bratislava) a povinnou dňa 22. októbra 2007, sa zmluvné strany v bode 11.2 dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo Zmluvy o úvere a OP, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody klient prijíma návrh PB na riešenie vzájomných sporov vzniknutých na základe alebo súvisiacich s ZoÚ a OP, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik Zmluvy o úvere a OP, v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom zriadenom pri spoločnosti Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s. (RAM) podľa jeho vnútorných predpisov. Strany sporového konania sa rozhodnutiu RAM podriadia s tým, že toto rozhodnutie bude pre nich konečné a záväzné. Miestom rozhodcovského konania je Bratislava.

Podľa § 44 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku (1) exekútor, ktorému mu bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. (2) Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. *) Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 45 ods. 1 písm. b), c) a ods. 2 ZRK súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov (§ 45 Exekučného poriadku) na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konania aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Odvolačný súd preskúmal správnosť napadnutého rozhodnutia výlučne z hľadiska dôvodov uvedených v odvolaní.

Po preskúmaní rozhodných skutočností zistených z predloženého spisu sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa v tom, že Zmluva o úvere č. 4040452407, ktorú uzavrel dňa 22. októbra 2007 právny predchodca oprávneného (Poštová banka, a.s., Bratislava) ako veriteľ a povinná ako dlžník a predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 50 000,- Sk, je spotrebiteľskou zmluvou. Posúdenie, či konkrétny úverový vzťah je alebo nie je spotrebiteľským vzťahom, závisí predovšetkým od predmetu zmluvného vzťahu a od postavenia účastníkov tohto vzťahu. Je nepochybné, že v danom prípade bol poskytovateľom úveru oprávnený, ktorý ho poskytol v rámci svojho podnikania, a to v rámci predmetu svojej činnosti. Druhou zmluvnou stranou bola fyzická osoba nepodnikateľ, ktorá nemohla ovplyvniť znenie predmetnej zmluvy. Takýto vzťah medzi účastníkmi, keď na jednej strane vystupuje podnikateľ ako dodávateľ poskytujúci predmet plnenia v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane druhej vystupuje ako odberateľ fyzická osoba, je v zmysle § 2 písm. a) a § 3 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch nepochybne spotrebiteľským úverom. Podľa § 2 písm. a) cit. zákona sa na účely zákona rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Odvolateľ nespochybňuje, že by v predmetnej zmluve nebolo dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy. Takisto boli splnené podmienky podľa § 3 ods. 1, 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keď veriteľom je právnická osoba, ktorá poskytla spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a spotrebiteľom bola fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý úver, teda peňažné prostriedky na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne uvádza, na ktoré zmluvy (pokiaľ spĺňajú uvedené podmienky) sa nevzťahuje. To znamená vylučuje zo svojej pôsobnosti určité úverové zmluvy, ktoré presne špecifikuje v § 1 ods. 2 a 3. Úverová zmluva uzatvorená medzi oprávneným a povinnou nie je ani jednou zo zmlúv uvedených v § 1 ods. 2 a 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch. To znamená, že je úverovou zmluvou, na ktorú sa cit. Zákon o spotrebiteľských úveroch vzťahuje v plnom rozsahu. Úverové zmluvy sa v zmysle § 261 ods. 3 zák.č. 513/1991 Zb. (Obchodný zákonník) riadia Obchodným zákonníkom. Obchodný zákonník neobsahuje žiadnu úpravu spotrebiteľských vzťahov, a preto sa na spotrebiteľské vzťahy v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka vzťahujú predpisy občianskeho práva, tak Zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj Občiansky zákonník. Exekučný súd preto správne posúdil vzťah medzi oprávneným a povinnou ako vzťah spotrebiteľský a v zmysle uvedeného preskúmal exekučný titul aj bez návrhu v súlade s § 44 Exekučného poriadku a § 45 ZRK. Odvolací súd tiež poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.01.2013, sp.zn. 6 M Cdo 9/2012, v ktorom Najvyšší súd SR uviedol, že „v štádiu exekučného konania, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom, sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu exekučný súd nevykonáva dokazovanie, postačujúce je totiž, ak sú skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín.“

Z cit. ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že súd má skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Prvostupňový súd je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul, na základe ktorého má byť vedená exekúcia, je spôsobilým exekučným titulom, pričom súd môže v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (na návrh ale aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie adekvátne procesne zareagovať. Exekučný súd teda neprekročil svoju právomoc, keď v rámci posudzovania podmienok materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu vydaného v spotrebiteľskej veci skúmal, či bola založená právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodnúť vo veci. Obdobný záver vyplýva aj z Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.01.2013, sp.zn. 6 M Cdo 9/2012, v ktorom súd uviedol, že v súvislosti s otázkou, či v exekučnom konaní zákon o rozhodcovskom konaní vylučuje skúmanie (nedostatku) právomoci rozhodcovského súdu rozhodnúť spor, je potrebné rozlišovať, či rozhodcovské konanie sa týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu alebo z iného právneho vzťahu. Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a aby žalobou podanou na príslušnom súde sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c/ zákona o rozhodcovskom konaní), vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné. Ak je však predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, tento záver neplatí, pretože princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.

Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie, ku ktorému dospel Súdny dvor Európskej únie pri výklade Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých praktikách v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“) vo veci C-40/08, a to: „Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel preskúmať ex officio nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.“

K námietke odvolateľa, že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci odvolací súd uvádza, že rozhodcovský rozsudok má podľa § 35 ZRK pre účastníkov účinky ako právoplatný rozsudok. Podľa ZRK to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa ZRK. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získa až na základe dohody medzi účastníkmi sporu v rozhodcovskej zmluve. Z tohto dôvodu je pre posúdenie, či súd bol alebo nebol predložený exekučný titul, nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej či už vo forme osobitnej zmluvy, alebo doložky k inej zmluve. Pokiaľ rozhodcovská zmluva trpí absolútnou neplatnosťou, ide o právny úkon, ktorý neexistuje a pokiaľ bol vydaný na základe takéhoto právneho úkonu rozhodcovský rozsudok trpí neúčinnosťou, nakoľko rozhodcovskému súdu chýbala právomoc na vydanie rozhodnutia. Rozhodcovskú doložku uvedenú v bode 11.2 Obchodných podmienok pre úver, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, exekučný súd správne právne posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve. Podstatnou skutočnosťou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dohodnutá, čo vyplýva z jej zaradenia do Obchodných podmienok pre úver vopred pripravenej zmluvy a celkom zjavne tak nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Odvolací súd navyše zastáva názor, že už samotná forma, v akej sú zmluvné dojednania napísané - a to drobulinkým ťažko čitateľným, resp. takmer nečitateľným husto popísaným textom - už sama o sebe podstatne sťažuje reálne oboznámenie sa spotrebiteľa s obsahom dojednaní v takomto texte obsiahnutými. Takto vnútená

podmienka, ktorá sa netýka priamo predmetu zmluvy, ktorá zvyšuje nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, je neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 OZ, na základe ktorého je potrebné túto rozhodcovskú doložku vyhodnotiť ako neprijateľnú podmienku zmluvy, a teda za absolútne neplatný právny úkon. Odvolací súd k tomu dodáva, že v tomto prípade je nepochybné, že rozhodcovská zmluva bola spotrebiteľovi vnútená tak, že bola ako doložka zapracovaná do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru na zadnej strane formulára zmluvy. Spotrebiteľ teda ak chcel od dodávateľa získať predmet zmluvy, kvôli ktorému zmluvu uzatváral, nemal inú možnosť, než túto podmienku prijať. Už táto skutočnosť zvyšuje nerovnováhu vo vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Konečne, rozhodcovské konanie je založené práve na tom, že zmluvné strany sa spoločne dohodnú na výbere osôb (súdu), ktorých objektívnosti a úsudku dôverujú. Naopak, ak dodávateľ vnucuje rozhodovanie sporu jednostranne určeným rozhodcom, tak ako to vyplýva z formulára predtlačie predmetnej úverovej zmluvy, svojím spotrebiteľom, spôsobuje tým značnú nerovnováhu vo vzájomných vzťahoch medzi ním a konkrétnym spotrebiteľom. Spotrebiteľovi bol vnútený tak spôsob rozhodovania budúcich sporov, ako aj subjekt, ktorému má byť táto kompetencia zverená a ktorý je súkromnou osobou, bez toho, aby mal možnosť akejkoľvek úpravy, či zmeny, pričom nejde o zmluvnú podmienku, ktorá by sa priamo týkala predmetu uzatváratej zmluvy. Exekučný súd preto správne vyhodnotil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 OZ. Neprijateľné podmienky sú v zmysle § 53 ods. 4 OZ účinného v čase uzatvorenia Zmluvy neplatné.

Odvolací súd poukazuje aj na odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu SR z 24.02.2011 č.k. IV.ÚS 55/2011-19, v ktorom zaujal stanovisko k otázke právomoci exekučného súdu preskúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského nálezu), ako aj k postupu exekučného súdu v prípade, že rozhodcovský súd odvodzoval svoju právomoc z neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve.

Povinnosť ponúknuť klientovi riešenie vzájomných sporov prostredníctvom rozhodcu, ktorú v čase uzatvárania zmlúv banke ukladal vtedy platný zákon o bankách č. 483/2001 Z.z., neznamená, že banka bola povinná túto rozhodcovskú doložku klientovi vnútiť, preto neobstojí ani námietka odvolateľa, že rozhodcovská doložka bola naformulovaná a dojednaná na základe splnenia zákonnej povinnosti právneho predchodcu oprávneného (Poštová banka, a.s.) podľa § 93b ods. 1 zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy a ako taká nemôže predstavovať neprijateľnú podmienku.

Odvolací súd na záver uvádza, že ďalšie námietky oprávneného nemali takú povahu, že by boli relevantné privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Z uvedeného vyplýva, že odvolaniu z dôvodov v ňom uvedených nebolo možné vyhovieť. Odvolací súd preto s poukazom na § 219 ods. 1 O.s.p. napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.